

מענין חי

רענונות ושיחות לילדים ולנוער

מעובד על פי שיחותיו הקודשות
של

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ץ
מליובאוויטש

ייל"ל

לזכרון

הרבנית הצדקנית ח'י מושקא
ע"ה ז"ל

מוגש על ידי
מכון לוי יצחק
כפר הכ"ד ב'

עליו שלא לאכל, ובלבד שיעצג את השבת. כך גם בסעודה השלישית.
חייב האכילה בה הוא רק פאשר אכילת הפת גורמת עגג.

זמן סעודה שלישית, רענא דרענא, הוא פו מאאר אור אלקי
בבחינת לא. רבותינו נושאנו חשו בגלוי האלקי, לכן היה זה צער
עבורם לאכל פאותה עת. כמצב זה לא רק שלא היה חכים לאכל פת
אלא שקיה זה הדור עבדו קומעו קאנקת פת, שלא יאשערה.
המסורים הקדושים לרבותיהם ולומדים את תורתם (על-מנת קעשורו,
הולכים פדרוכיהם. לכן גם בקרב החסידים נהוג שלא לאכל פת בסעודה
שלישית.

(מעובד על-פי לקוטי שיחות חלק כא עמ' 84-86)

דחה אדמו"ר מלך המשיח שיל"ץ

תאריכים מיוחדים בתולדות חב"ד

לתקופת זו

יום ט"ו לקבלת פני משיח צדקני, בערב ש"ק פי בא – אחר הצות היום, בשנת
תש"ל.

יום הסתלקות הרבנית הצדקנית רבקה, אשתו של כ"ק אדמו"ר מנה"ש נ"ע,
בשנת תרל"ע.

יום הסתלקות כ"ק אדמו"ר מנה"ש נ"ע, בש"ק פי בא ה'תש"י.

יום התמלת הנשיאות של כ"ק אדמו"ר מלך-המשיח שיל"ץ, בש"ק פי בא ה'תש"י.

יום אמירת הנאמר הראשון בא"י לגבי ע"י כ"ק אדמו"ר מלך-המשיח שיל"ץ,
בשנת ה'תש"א.

יום הסתלקות הרבנית הצדקנית ששענא שרת, אשתו של כ"ק אדמו"ר מנה"ש נ"ע,
בשנת תש"ב.

ליבות

הרה"ח ר' יוסף יצחק זינגער מרת רחל מאסל
רב"כ הענא, מנחם מענדל שיחוי

ג א ר ד א ן

כתובתו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/ind>

בשלה

תנ"ל לזמנדים חייב אכילת שילוש סעודות בשבת מצוהו של מלשה רבנו על אכילת תפן בשבת. שילוש פעמים מזכרות המילה היום, בפסוק, רמז לשילוש הסעודות בשבת: ויאמר משה: אכילתו היום כי שבת היום זה, היום לא תמצאוהו בשדה.

עקר הסעודה הוא אכילת פת (לחם). אולם בקשר לסעודה שלישית יש מחלוקת פוסקים – האם מוכיבם לאכל בסעודה זו פת או שאפשר לצאת מדי חובה פאכילת פשר ודגים או אפילו רק פרות.

רבנותנו נשיאנו, פרב השבתות, נהגו שלא לאכל פת בסעודה שלישית ויצאו ידי חובת סעודה בפעימה קלה בלבד.

הפעם להנחמנו זה: היות שהפעם השלישית פה מופיעה המילה היום, שהיא רומזת לסעודה השלישית, היום לא תמצאוהו. השילוח מתאימה לה לא אכילת הפת בסעודה זו.

בפנימיות הדבור, הסעודה השלישית בשבת היא פנגד השבת שללעמיד לבוא. בעולם תפא הרי אין אכילה ואין שתייה, ולכן מתאים בסעודה שפנגד לעולם תפא לשלל אכילה, אבל לא להגמרי, כי זה רק מעור עלום-תפא.

מורנו הקדושה היא תורה אחת, פנימיות המורה (מנהגיה) ותלך התלכה במורה הם הם. קל תלקי המורה מתאימים זה עם זה. מבוא מוכן, שהנהגת גדולי ישראל (והחולקים בעקבותיהם) שנותנים לפי פנימיות המורה אין פה משום קלא או ידעבר, חסד-שולם.

☺ ☺ ☺

אנחנו יד תכון פומב בשלח-עודה: מצוות סעודת שבת אנה אלא בשביל ענין. כלומר, החיוב אינו נמצא באכילה אלא חנוג שהיא גורמת. מי שפושע לזמן האכילה לא רק שאינו מצוה לאכל אלא מצוה

בא

והנה כי ישאלך בנך חזק לאמר: מה זאת וואמרתי אליך: תתן יד ווצאונו ה' מצריים. המורה מלשונות אומנו לענות לשאלת תפן שעשויה להתעורר בעתיד – חזק.

רשי' מפרש שהמלה אומר, מציינת חזק מפשע, ביום תפא – יש חזק שהוא עכשוו, ולעמים המלה אומר, מציינת את העתיד באפן קליל – יש חזק שהוא לאחור וכו'.

בפסוק שלנו ברוח שפירב על חזק שהוא לאחור וכו', פארושהו של בעתיד. את רשי' מביא כפרשו לפסוק זה את שתי הפשטניות של מחזק. על-דרכיה מרפו רשי' לשני סוגי פנים השואלים שאלות עתיד.

בבנים, של אומר, הוה חזק תפא. יש חזק שהוא עכשוו. הוא אומנם שפך לדור תפא, אבל אינו נפרד מאביו, הוא הוה אותם חיים כמו תאב עיי הודות, ולכן שאול פעניי הודות. פיי שפן אגוד בנך (מחזק). הוא שאול מחזק ידע, בעודו בבית אביו, וברוח שפוכה לענות לו, פיי לסייע לו בעבודת ה', שייכיל לעבד את ה' מחזק שמחה וחוות.

אולם יש חזק שהוא לאחור וכו'. יש בן שייך פכר לתקופה אחרת – תדושה. הוא אינו חולך בדרך של אביו. שאולתי אינו נובעולת רק מחזק ידע. הוא שואל פיון שארם החיים הוה זר לו, הוא רחוק מתוך המורה והמצוות של אביו.

זהו חזקת המורה שגם פרי זה הוא פכר, זהו אחריות שלך (והכוונה) לענות על שאלות של בן זה ולקבוע אל תחת פכרי השכירתי.

על ידי העפוק בקרות קל תבנים לקדושי-ברוך-זוהו מצמדדים את אכילות ה' שיופנו בקרוב להגלה השלמה.